

காரணம்

தலைமை ஆசிரியரின் அறையில் காந்தியும் நேருவும் இளமையாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்தில் பள்ளியின் கரஸ்பாண்டெண்ட்டுக்கு வாசித்தளிக்கப்பட்ட வரவேற்புப் பத்திரம் அனுசீர் விருத்தத்தில் ஃப்ரேம் போட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தது.

“உட்காருங்கள்” என்றார் தலைமை ஆசிரியர். மாணிக்கம் நாற்காலியின் விளிம்பில் உட்கார்ந்தார்.

“உங்கள் வகுப்பில் உள்ள வடிவேலு எப்படி?”

“எப்படி என்றால் புரியவில்லை, ஸார்.”

“எப்படிப்பட்ட பையன்? சாதுவா? முட்டாளா? விஷமக்காரனா? எப்படி?”

“அவன் சற்று வித்தியாசமான பையன், அவன் ஃபெயில் ஆகிவிட்டான்.”

“தெரியும். எந்த விதத்தில் வித்தியாசமான பையன்?”

“மன்னிக்கவும். நீங்கள் எதற்காக இதை என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்? சீனிவாசாச்-சாரியைக் கேட்கலாம். சேது மாதவனைக் கேட்கலாம்.”

“அவர்களையும் கேட்கிறேன். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? அவன் எந்த விதத்தில் வித்தியாசமானவன்?”

“படிப்பில் அக்கறை கிடையாது. மிக மௌனமானவன். அழுத்தமானவன். பேச-மாட்டான். ஆனால்...”

“ஆனால்?”

“ஏதாவது புகார் வந்திருக்கிறதா அவனைப் பற்றி?”

“அவனைப்பற்றி இல்லை. உங்களைப் பற்றி.”

“என்னது?”

தலைமை ஆசிரியர் தன் மேசை அறையிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எடுத்து மாணிக்கத்திடம் கொடுத்தார்.

“மேன்மை தங்கிய தலைமை ஆசிரியர் அவர்களுக்கு, என் மகன் வடிவேலு உங்கள் பள்ளியின் ஆசிரியர் மாணிக்கம் என்பவரைப் பற்றி என்னிடம் வந்து சொன்ன ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி உங்களுக்கு எழுத வேண்டியது அவசியமாகிறது. சென்ற புதன்கிழமை என் மகனை மாணிக்கம் மதகருகே அழைத்துச் சென்றதாகவும் அங்கே என் மகனை...”

மாணிக்கம் மேலே விரைவாகப் படித்தார். அவர் முகத்தில் உஷ்ணம் ஏறியது. படிக்கப் படிக்க நெற்றியில் ரத்தக் குழாய்களின் துடிப்பைத் துல்லியமாக உணர ஆரம்பித்ததால் உதட்டு ஓரங்களில் சற்று ஒடுக்கம் ஏற்பட்டது.

“சே, என்ன ஸார் இது?”

தலைமை ஆசிரியர் மௌனமாக இருந்தார். பேசேன் முட்டாளே. நான் இதை நம்பவில்லை. இது நிச்சயம் பொய் என்று சொல்லேன். ஏன் பேசாமல் இருக்கிறாய்? “ஸார், நீங்கள் இதைப் பற்றி வேறு ஆசிரியர்களிடம் கேட்டீர்களா?”

“இல்லை, இன்னும் இல்லை.”

“வேண்டாம். நானே இதற்குப் பதில் சொல்கிறேன். இது என்னைப் பற்றிய அபாண்டம்.”

“எட்டு வயதுப் பையன் இதை முழுவதும் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு தன் அப்பாவிடம் சொல்லியிருக்கிறான் என்கிறீர்களா?”

“இதில் சந்தேகமா? பெரிய பொய்.”

“பையன் பொய் சொல்கிறான் என்கிறீர்கள்.”

“ஸார், நீங்கள் கேட்கும் தோரணை சரியாக இல்லை. நீங்கள் என்னைச் சந்தேகிக்கிறீர்களா என்ன?”

“அப்படியில்லை. என்னிடம் ஒரு புகார் வந்திருக்கிறது. அதை முடிக்க வேண்டியது என் கடமையல்லவா?”

“புகார். புகாருக்கும் ஒரு தர்மம் இருக்க வேண்டாமா? ஒரு... ஒரு... விதிமுறை, நியாயம்?” மாணிக்கம் பயத்துடன் சிரித்தார்.

மாணிக்கத்துக்கு திடீர் என்று தலைமை ஆசிரியரின் தம்பி மகன் ஞாபகம் வந்தது. அவன் பி. டி. முடித்திருக்கிறான். வேலை இல்லாமல் காத்திருக்கிறான். ஆம். காத்திருக்கிறான். தற்போது பள்ளியில் காலி இல்லை.

“நீங்கள் அவனை அடித்தீர்களா?”

“ஸார், நான் அடிப்பதே இல்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்... நாற்பது பேருக்கு ட்யூஷன் சொல்லித் தருவதில்லை... பிள்ளைகளைக் கடைக்குச் சாமான் வாங்க அனுப்புவதில்லை...” யாவும் தலைமை ஆசிரியரின் பாவங்கள். அதை இப்போது சொல்லி இருக்க வேண்டாம்.

“அவன் உங்கள்மேல் பழி சுமத்துவதற்கு என்ன காரணம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? அவனை ஃபெயில் ஆக்கியது நீங்கள் இல்லை. உங்கள் பாடத்தில் அவன்... முப்பத்தாறு வாங்கி இருக்கிறான்... (அதையும் பார்த்துவிட்டாயா?) காரணமே இல்லாமல் அவன் ஏன் உங்களைப் பற்றி அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்?”

காரணம் இருக்கிறது. ஒன்றென்ன, கையும் களவுமாகப் பிடித்த பல காரணங்கள். அதை இப்போது அவரிடம் சொல்லலாமா?

“மிஸ்டர் மாணிக்கம், நீங்கள் அவனை அன்று அழைத்துச் சென்றீர்களா?”

“ஆம்.”

“தனியாக?”

“ஆம்.”

“எதற்கு?”

“அவனுக்குப் புத்திமதி சொல்வதற்கு... அவனுடன் பேசுவதற்கு. அவனுக்கு ராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையிலிருந்து ஒரு கதை சொன்னேன். அந்தப் பையன் ஒரு... ஒரு... ” வேண்டாம் வேண்டாம். சொல்ல வேண்டாம். சொன்னால் இவர் நம்பப் போவதில்லை. நான் பொய் சொல்கிறேன் என்று எடுத்துக்கொள்வார்.

“மிஸ்டர் மாணிக்கம், உங்களை பர்ஸன்லாக ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?”

“என்ன?”

“நீங்கள் ஏன் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவில்லை?” மாணிக்கத்திற்கு நெற்றி நரம்புகள் வெடிக்கும் அளவுக்கு கோபம் வந்தது. “இட்ஸ் நன் ஆஃப் யுவர் பிஸினஸ்” என்றார் அழுத்தமாக.

தலைமை ஆசிரியர் அயர்ந்துவிட்டார்... மாணிக்கம் அவ்வளவு உரக்க அதுவரை பேசியதில்லை...

“ஸார், ஒரு நல்ல பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர் என்கிற ரீதியில் உங்களுக்கு உங்கள் ஸ்டாஃபிடம் கொஞ்சம் நம்பிக்கை, மரியாதை, பண்பான பழக்கம் வேண்டாம்?”

“நான் என்ன மரியாதைக் குறைவாக நடந்துவிட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமா?” – அவர் குரலும் உயர்ந்தது.

“இந்தக் கடிதத்தைக் கிழித்துக் குப்பையிலே போட்டிருக்க வேண்டாம்? இந்த மாதிரி ஒருத்தன் கடிதம் எழுதிக் கொடுக்கிறான் என்றால் அதை அவன் முகத்தில் எறிந்திருக்க வேண்டாம்? என்ன ஆசாமி நீ... நீங்கள்...”

“இப்போது மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுவது நீரா, நானா?”

“மரியாதையுடன்தான் சொல்கிறேன் அய்யா. தலைமை ஆசிரியரே, மேன்மை தங்கியவரே, உங்கள் சதி எனக்குப் புரிகிறது. என்னை எப்படிக் கொடுக்க வேலை-யிலிருந்து நீக்கிவிட விரும்புகிறீர்கள் நீங்கள்.”

“மிஸ்டர் மா...ணிக்கம், உங்களை வேலையிலிருந்து நீக்குவது பற்றி யாராவது பேசினார்களா?”

“உங்கள் தம்பி மகனை என் இடத்தில் வைக்கத்தானே அந்தச் சதி?”

“தட்ஸ் இனஃப். உங்களுடன் எனக்கு மேலே பேச விருப்பமில்லை. நீங்கள் போகலாம்.”

“எனக்கு விருப்பம் மாஸ்டரே. எனக்கு விருப்பம். ரைட்டர் பணம் திருடியது எனக்குத் தெரியாதா? அதை அழுக்கியது யார் என்பது எனக்குத் தெரியாதா? புதிய கட்டிட காண்ட்ராக்டர் யார்? அவன் என்ன யாருக்குக் கொடுத்தான்?”

“கெட் அவுட். கெட் அவுட்.”

மாணிக்கம் தன் எதிரே இருந்த அந்த ரிஜிஸ்தரிலிருந்து ஒரு காகிதத்தைச் சரேல் என்று கிழித்தார். நடுங்கும் கரங்களுடன் அதில் தன் பேனாவால் நாலு வரி கிறுக்கினார். அந்தக் காகிதத்தைத் தலைமை ஆசிரியரின் முகத்தின் முன் பறக்க விட்டுவிட்டு வெளியே வந்தார்.

பி.எஸ்.கே. இடைநிலைப்பள்ளி ஆர்ச் வளைவின் கீழ் நின்றார். அருகே தண்ணீர்த் தொட்டியில் குளிர்ந்த நீரை முகத்தில் இறைத்துக் கொண்டு முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார். கோபம் சற்றுத் தணிந்ததா? அவ்வளவுதான். பி.எஸ்.கே. அவ்வளவுதான். இந்த ஊர் பிடித்திருந்தது அவருக்கு. ஸ்திரமாக இங்கே இருக்கலாம் என்றுதான் நினைத்தார். முனிசிபாலிட்டி நூலகத்தில் சில நல்ல புத்தகங்கள் இருந்தன. பூப்பந்து ஆட சமயம் இருந்தது. ஆற்றில் குளிக்க வாய்ப்பிருந்தது. அந்த விதவை செய்து போட்ட சாப்பாட்டில் ருசி இருந்தது. எல்லாம் அவ்வளவுதான். இனி வேறு ஊர், வேறு பள்ளி, வேறு தலைமை ஆசிரியர்... வேறு வடிவேலுக்கள்.

வடிவேலு, எப்படி உன் அத்தனை இளம் மனம் இத்தனை விகாரமாக முடியும்? எப்படி... எப்படி இத்தனை பெரிய வயது வந்த பொய்யை உன்னால் ஜோடிக்க முடியும்?

வடிவேலு எட்டு வயதுப் பையன். மௌனமாக என்னைப் பழிவாங்கிவிட்டான். பென்சில் திருடினால் பரவாயில்லை. வீட்டுப் பாடங்கள் செய்யாவிட்டால் பரவாயில்லை. எட்டு வயதில் சமூகப் புஸ்தகத்துக்குள் அந்தப் புஸ்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு பொம்மை பார்த்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது... அது சின்னப் பாவமா? மைனர் பாவமா? அப்புறம்...

“ஸார், என்னவோ பண்ணான் ஸார்” என்ற அந்த அறியாச் சிறுமியின் குரல் அவர் மனதில் எதிரொலித்தது. “இல்லை ஸார், இல்லை ஸார், இவதான் என்னை வடிவேலு மாங்கா பறிச்சுத் தாடான்னா... வித்தை காட்டறேன் வாடான்னு...”

நான் பி.டியில் படித்த சைக்காலஜி போதாது. அந்த சைக்காலஜி சொன்னதெல்லாம் அறியாத இளம் மனங்களைப் பற்றி... முகுந்தன் எதிரே வந்துகொண்டிருந்தான். அவரைப் பார்த்ததும் மரியாதையாக ஒதுங்கிக்கொண்டான்.

“முகுந்தா, இங்கே வா.”

சந்தோஷத்துடன் அருகே வந்தான். அவருடன் நடந்தான்.

“வடிவேலு வீடு எங்கே இருக்கு தெரியுமா?”

“மெயின் ரோடிலே போனிங்கன்னா போஸ்ட் ஆபீஸ் இருக்கிற தெருவில் இடது பக்கம் திரும்பி நாலாவது சந்திலே கடைசி வீடு, பால் டிப்போவுக்கு எதிர்த்தாப்பலே. அங்கே போகணுமா? நான் காட்டவா ஸார்?”

“வேண்டாம் நீ போ.”

எதற்காக அங்கே போகிறேன்... ?

வடிவேலுவைப் பார்ப்பதற்கா? இல்லை. அவன் அப்பாவைப் பார்த்து ‘அய்யா, உங்கள் அன்பு மகன் அவ்வளவு அறியாதவன் அல்ல. அவனை நீங்கள் உடனே கவனிக்க வேண்டும்... இவனைத் திருத்த முயன்ற எனக்குச் சேதம் விளைந்தது பரவாயில்லை. ஆனால் உங்கள் மகனுக்கு உடனே தேவை...’

பால் டிப்போ மூடி இருந்தது.

அந்த வீடு தனியாக இருந்தது. தாழ்வான வீடு. ஜன்னலைத் திரை மறைந்திருந்தது. வீட்டு வாசற்கதவு அரைகுறையாக மூடி இருந்தது. வாசலில் கோலமில்லை. உள்ளே இருட்டாக இருந்தது.

தட்டலாமா கூப்பிடலாமா என்று தயங்கினார்... அப்போது உள்ளே பேச்சுக்குரல் கேட்டது. வளையல் ஒலி கேட்டது.

“விடுங்க.”

“என்னடி வெக்கம்?”

“அவன் பாத்துடறப்போறான்.”

“யாரு?”

“உங்க மகன்.”

“வடிவேலுப் பயலா? அவன் சோடா வாங்கிண்டுவரப் போயிருக்கான்... என்ன உனக்கு இன்னிக்கு சீட்டுப் பேசுது...”

“ஆமா, நீங்கதான் எல்லாம் பாத்துட்டிங்களே.”

“இன்னும் நீ காட்ட வேண்டியது நிறைய இருக்கு.”

அப்புறம் அருவருப்பான சிரிப்பு. வெளியே வந்து நடந்த மாணிக்கத்திற்கு வடிவேலுவின் மேல் அளவில்லாத இரக்கம் ஏற்பட்டது.